

CORONAVIRUS

INAMICUL NEVĂZUT

POVEȘTI
DIN WUHAN
2020

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Prefață la ediția în limba română de CONF. DR. MOLNAR B. GEZA

CORINT

 外文出版社
FOREIGN LANGUAGES PRESS

◆ Mărturisirea unui curier: „Am dus flori mamei unei fete.”

Sunt curier în Wuhan. Am plecat în orașul natal cu puțin înainte de Sărbătoarea Primăverii și m-am întors în Wuhan ca să îmi reiau slujba. În dimineața de 23 ianuarie, când m-am trezit, am auzit știrea că orașul va fi izolat. Gândindu-mă la bătrânii din familia mea de acasă, am hotărât să rămân în oraș, ca să evit orice posibilitate de a fi purtător de virus.

Părinții, fratele, sora mea și chiar rude mai îndepărtate pe care nu le-am văzut de multă vreme mi-au telefonat. Fiica mea mă sună dimineața și seara ca să afle cum mă simt.

Sincer să fiu, la început mi-a fost teamă. După slujbă, când mă întindeam în pat, nu puteam adormi până la cinci sau șase dimineața. Mai apoi, mi-am dat seama că medicii luptă în prima linie, iar curierii ca mine pot fi considerați luptători în linia a doua. Fără serviciile de curierat pe care le fac, lucrurile ar fi mai dificile.

Străzile din Wuhan sunt aproape pustii. Când merg cu bicicleta, mă gândesc deseori la oamenii și la lucrurile pe care le-am văzut în ultimele zile și lucrul ăsta mă ajută să rămân optimist.

Într-o zi, am dus o comandă de fructe și legume de la magazinul de legume Hema unui cuplu în vârstă. La magazin mi s-a spus că era vorba de o comandă specială făcută de o doamnă aflată la Shanghai, care nu se putea întoarce la Wuhan, or, părinții ei rămăseseră singuri acasă.

Întrucât nu puteau să se deplaseze la cumpărături, bătrânii trăiseră zile întregi cu ce le mai rămăsese în casă. Fiica lor era atât de îngrijorată de soarta lor, încât, plângând, m-a rugat să ajung la ei cât de repede pot.

Am urcat până la etajul lor și am bătut la ușă. Așa cum mă așteptam, mi-a deschis un bătrân cu părul alb și cocoșat. Purtând mască, mi-a mulțumit de multe ori și a insistat să îmi dea două măști de protecție. Ulterior, am auzit că fiica lor a telefonat pentru a-și exprima recunoștința. Gândindu-mă la părinții mei, îi înțeleg sentimentele.

Ceea ce fac pare simplu și banal. Cu toate astea, în această perioadă deosebită am avut o serie de experiențe pline de înțeles. Multe comenzi sunt însoțite de bilete de genul: „Te rog să-i rogi pe părinții mei să poarte măști de protecție când ies din casă, să se spele pe mâini și să-și schimbe îmbrăcămintea imediat ce ajung acasă. Multe mulțumiri.”

Înțeleg îngrijorările celor care scriu astfel de bilete și le transmit părinților aceste mesaje. Apoi sunt bilete fără nicio cerință anume, de pildă: „Acestea sunt pentru mama și tata. Mulțumiri pentru efort!”

„Mulțumiri! Mama și tata stau singuri acasă, iar eu nu mă pot întoarce.” „Mulțumiri, nu pot veni să îi vizitez pe mama și tata cât orașul este în izolare.”

La început, nu am înțeles rostul unor asemenea bilete și ce voiau oamenii de la mine.

Mai târziu, mi-am dat seama că ei nu găseau altă modalitate de a spune cât de mult le lipseau părinții. Tot ce pot face este să lase un mesaj cuiva ca mine care le va vedea părinții și asta le va oferi un fel de alinare. De aceea, de fiecare dată când livrez aceste mesaje, simt că ele au greutate și sens. Sunt mai mult decât simple bilete, ele transmit emoții.

Un tânăr din provincia Shandong a trimis o mare cantitate de dezinfectant familiei lui din Wuhan; o fată din Beijing mi-a telefonat ca să îmi spună că nu-mi va fi ușor să găsesc adresa, de aceea nu a închis decât atunci când am ajuns la destinație; o fată din Hefei, din provincia Anhui, i-a cumpărat mamei ei un buchet de trandafiri roșii.

◆ Lucrătorii comunitari

31 ianuarie 2020: Zhang Jing, coordonator comunitar, ia temperatura unui locuitor al comunității Baodi din districtul Qiaokou. Coordonatorii se ocupă și de dezinfectarea zonelor publice.

(Sursă foto: paizhe.com)

31 ianuarie 2020: Taximetriștii care asigură servicii pentru bătrâni și persoane fără febră se ajută unul pe altul să îmbrace costumele de protecție în comunitatea Tongxing, districtul Jiang'an.

(Sursă foto: paizhe.com)

În vecinătatea Minyi din districtul Jiangnan, Tian Lin, secretarul filialei Partidului Comunist din comunitatea Duowen, completează un registru al locuitorilor în camera de serviciu, unde activitatea se desfășoară 24 din 24 de ore, iar mobilierul cuprinde un simplu birou și un pat sărăcăcios. În noaptea precedentă, un locuitor care avea febră a început să aibă dificultăți respiratorii și a fost dus în grabă la spital. Tian actualizează informația în registru.

Comunitatea Duowen cuprinde vechi zone rezidențiale, o populație înregistrată în sistemul guvernamental *hukou* de 4 007 persoane, o populație permanentă de aproximativ 5 000 de persoane și o populație numeroasă în tranzit. Însă există doar opt lucrători comunitari, ceea ce înseamnă că respectiva comunitate duce lipsă de personal. Cum pot aceștia să facă față activității de verificare?

Începând cu data de 28 ianuarie, lucrătorii au început să viziteze fiecare locuință, potrivit registrului, și să desfășoare verificări online prin grupurile WeChat și prin conturile publice WeChat. După apel, ei vizitează fiecare locuință. Managerii de rețea culeg informațiile – dacă locuitorii cu febră au fost consultați de un medic, la ce spital au fost și rezultatele testelor – și prezintă în timp util rapoarte către nivelul imediat superior. „Actualizăm registrul cu regularitate ca să furnizăm informații mai precise, astfel încât să înțelegem mai bine cum progresa situația în comunitate”, spune Tian.

El deschide registrul pentru a-i marca pe locuitori cu roșu, galben, albastru sau alb, în funcție de gradul de febră. Roșu reprezintă febra cea mai mare, în vreme ce alb înseamnă absența ei. În funcție de condiția fizică a locuitorilor, comunitatea ia diferite măsuri, de exemplu, nivelul de izolare al familiei, frecvența activităților de dezinfectare a coridoarelor și nivelul de depistare a condiției lor fizice.

În cadrul comunității există multe persoane în vârstă care nu înțeleg cum se cuvine ce înseamnă prevenirea bolilor. Pentru a informa publicul, Tian îi trimite pe lucrătorii comunitari pe străzi, aceștia folosindu-se de portavoce, difuzoare comunitare sau difuzorul mobil al pompierilor. Ca să rezolve situațiile grave, Tian și ceilalți lucrători comunitari fac schimburi cu rândul, asigurând permanența serviciilor.

Tian primește în fiecare zi peste o sută de apeluri prin care i se solicită ajutorul. Unii oameni îi cer să le cumpere măști de protecție, alții își exprimă îngrijorarea în legătură cu epidemia, iar alții îl sună pentru că sunt speriați și panicați.

O femeie de 60 de ani din comunitate locuiește împreună cu fiul ei. Întrucât acesta a fost diagnosticat pozitiv cu infecția coronavirus, bătrâna a început să își exprime îndurerarea față de Tian, telefonându-i cu regularitate și vorbind cu el de fiecare dată cel puțin o jumătate de oră. „Indiferent ce solicită locuitorii, atâta vreme cât putem face ceva pentru ei, trebuie să le aducem alinare și căldură pacienților și familiilor acestora.”

Aceștia sunt păzitorii tăcuți ai marelui oraș. Și ca ei există mulți alți oameni obișnuiți.

După introducerea la 26 ianuarie a restricțiilor de circulație a vehiculelor în Wuhan, o cafenea numită Wakanda a început să livreze zilnic gratuit 500 de căni cu cafea filialelor Guanggu și Huyuan anshan ale Spitalului Provincial Hubei. În cafenea lucrează șapte persoane, printre care câteva din Wuhan, câteva din alte orașe din China, precum și un barman din Iran.

(Sursă foto: contul de Weibo al china.cnr.cn)

Shang Liming, în vârstă de 42 de ani, surprins în activitate în data de 31 ianuarie, la terminalul de livrări Baofeng al firmei JD Logistics. Lucrează mai bine de 12 ore pe zi, cărând și transportând materiale medicale către spitale, dar și administrând terminalul.

(Sursă foto: paizhe.com)

În districtul Jian'an, Xiao Changwen, șofer de camion în vârstă de 40 de ani, se află la locul de muncă la 31 ianuarie 2020. În ajunul Sărbătorii Primăverii, imediat ce a aflat că era nevoie de voluntari, Xiao a organizat un grup de șoferi de camion în grupul lui de WeChat, pentru transportul de echipamente medicale către diferite spitale.

(Sursă foto: paizhe.com)

1 februarie 2020: Dimineața devreme, șoferul de autobuz Yuan Jianhe transportă o echipă medicală din Beijing către Campusul de Vest al Spitalului Unional din Wuhan. Face acest lucru de dimineața până noaptea târziu.

(Sursă foto: paizhe.com)

Orașul și oamenii săi așteaptă în tăcere o răsturnare a situației în ceea ce privește epidemia. Teama a persistat multă vreme. Cu toate acestea, păzitorii s-au strâns laolaltă pentru a aprinde luminile firave ale speranței, menținând vitalitatea orașului și ajutându-l să își revină.

4. Poveștile celor vindecați

În bătălia împotriva epidemiei, tratamentul potrivit, voința pacienților și îngrijirea de către familiile lor sunt arme vitale. Prin poveștile lor, cei vindecați își împărtășesc experiența trăită și le transmit optimism altor oameni.

◆ Cele 14 zile petrecute de mine într-o rezervă de carantină

(mărturisirea lui Zhu Hong, povestită de Xiaoguang)

În ultima lună, familia mea a pierdut câțiva oameni dragi.

La începutul lunii ianuarie, socrul meu, care avusese mereu o stare bună de sănătate, a murit din cauza infectării. Curând după înmormântarea lui, eu, soacra și cumnata mea ne-am dus la spital pentru a fi examinate. Începuserăm să tușim și, cum epidemia continua să capete proporții, am devenit tot mai neliniștite. La spital, tomografia computerizată și analizele de sânge au arătat că era posibil ca toate trei să fim infectate. După ce pierduserăm un membru al familiei, a trebuit să începem o nouă bătălie.

La 19 ianuarie, am fost internate la Spitalul Unional, iar la 22 ianuarie, ni s-au făcut testele privind acidul nucleic. Eu am fost diagnosticată ca fiind infectată, dar rezultatul

tomografiei era ceva mai bun decât precedentul. Doctorul a spus că asta dovedea că tratamentul era eficient. Rezultatul testului asupra soacrei mele a fost negativ, dar starea ei era mai proastă decât a mea și radiografiile pulmonare arătau o situație mai gravă decât înainte.

La 23 ianuarie ni s-a spus că vom fi transferate la Spitalul Jinyintan din Wuhan. M-am speriat, deoarece știam că acolo erau cele mai grave cazuri, pe care celelalte spitale nu le puteau trata. Așa că nu eram deloc optimistă. Soacra mea a fost dusă la Spitalul Crucii Roșii, deoarece infectarea ei încă nu era confirmată.

La Spitalul Jinyintan erau câte patru pacienți în fiecare salon. Doctorii ne-au cerut să purtăm mască de protecție 24 de ore din 24 și să nu părăsim rezerva. Ventilația din încăperea funcționa toată ziua. La 22 ianuarie, guvernul a anunțat că va suporta toate cheltuielile medicale ale pacienților. Și mâncarea ne-a fost asigurată, ceea ce a înlăturat o parte din grijele rudelor noastre; la fiecare masă aveam supă, trei sau patru feluri de mâncare și lapte.

Cât am stat în carantină, am tot analizat experiența prin care treceam pentru a mă îngriji mai bine pe viitor. De fiecare dată când aveam febră, transpiram foarte mult. Îmi schimbam îmbrăcămintea imediat ce se umezea, deoarece purtatul de haine umede îmi înrăutățea starea. De asemenea, am urmat sfatul doctorului de a bea cât mai multă apă, ca să transpir și să urinez des. Însă apa trebuia să fie caldă, nu rece. În cazul acestei boli, îți simți gura uscată, ai senzații de greață și vomă și nu prea ai poftă de mâncare. M-am silit să mănânc suficient de mult. Știam că virusul îmi afecta organismul. Dacă acesta nu era suficient de puternic pentru a lupta împotriva virusului, iar eu nu aveam suficientă voință, nici măcar cele mai bune medicamente nu aveau să-mi fie de folos. Dacă cedam, nimeni nu mă putea salva!

La 25 ianuarie, m-a vizitat soțul meu, care mi-a adus supă de pui. Mi-a spus că nu existau medicamente eficiente pentru a contracara boala și că imunitatea fiecărui pacient reprezintă calea spre vindecare. Primind încurajări de la soțul meu, am băut supă de pui până la ultima picătură.

Cât am stat în spital, cea mai mare grijă a mea a fost familia. Cei mici și cei bătrâni sunt vulnerabili. Mi-am făcut griji pentru starea lor de sănătate. Din fericire, în afară de mine, soacra și cumnata mea, rudele noastre s-au dovedit a fi neinfectate, lucru care mi-a adus o mare ușurare.

La spital, personalul medical a fost neobosit, deși era suprasolicitat. Cum pacienții aveau diverse nevoi, precum injecții și schimbarea perfuziilor, medicii și asistentele rareori aveau timp să facă o pauză.

Nu era o situație normală, în care membrii familiei să poată avea grijă de pacienți, ușurând astfel activitatea personalului medical. Acum, toată munca era făcută de cadrele medicale, inclusiv servirea hranei, aruncarea gunoaielor, igienizarea și îngrijirea pacienților, la care se adăugau o serie de alte sarcini care îi puneau în situații de risc. Dacă nu vezi asta cu ochii tăi, nu ai cum să știi prin ce dificultăți au trecut acești oameni. În acele

O asistentă verifică perfuzia unui pacient dintr-o rezervă.

momente cruciale, fiecare dintre ei era un luptător!

Asistentele sunt foarte tinere, multe dintre ele fiind puțin trecute de 20 de ani. Oare nu se temeau de epidemie? Sigur că da, însă ele au înfruntat riscurile pentru a ne îngriji. O asistentă scundă m-a impresionat: de fiecare dată când venea să ne administreze perfuziile, era foarte răbdătoare și liniștitoare, foarte preocupată de dispoziția noastră. Număra cu grijă sticlele cu apă ca să se asigure că nu le încurca între ele. De asemenea, vărsa apa răcită din sticle pentru a o înlocui cu apă caldă și curăța de fiecare dată gura sticlelor noastre de fiecare dată când ne aducea apă caldă. Toate aceste amănunte m-au mișcat. Și nici măcar nu știu cum arăta, deoarece purta costum de protecție.

La 29 ianuarie, o bătrână de 80 de ani a fost externată din Spitalul Jinyintan. Știrea a fost cu adevărat emoționantă! Toată lumea s-a simțit încurajată. Am început să fac câteva filmulețe, înregistrând fiecare masă pe care o luam și fiecare medicament care mi se administra, și le-am postat online. Speram să îi ajut pe ceilalți cu sfaturi despre lucruri la care trebuia să fim atenți.

La 1 februarie, mi s-a spus că rezultatele celor două teste privind acidul nucleic ieșiseră negative, astfel că puteam fi externată! Doctorul mi-a prescris medicamente împotriva tusei și mi-a spus să merg acasă și să contactez comitetul comunității mele. Dacă simptomele reapăreau, acesta avea să mă ajute să primesc tratamentul adecvat.

Pe măsură ce numărul de persoane infectate continua să crească, problema insuficienței paturilor din spitale devenea tot mai acută. M-am gândit că trebuia să fiu externată din spital cât mai curând pentru a face loc unei persoane care avea nevoie de acel pat.

Privind retrospectiv, acum cred că, dacă am fi acordat mai multă atenție acestei boli de la început, ea ar fi putut fi evitată. Întrucât mai suferisem de răceli și febră până atunci, întotdeauna am purtat mască de protecție când am mers la spital ca să îi duc mâncare socrului meu. Ulterior, fiica mea și părinții mei au luat contact cu mine, dar niciunul nu a fost infectat. Acest lucru demonstrează că boala poate fi prevenită.

În plus, panica de început a zădărnicit alocarea rațională a resurselor medicale, ceea ce a făcut ca multe persoane să nu beneficieze de un tratament timpuriu și eficient. Când nu dețin cunoștințe suficiente despre virus, oamenii intră în panică, iar asta ne face să comitem greșeli și mai mari. Sper din toată inima să nu intrăm toți în panică. Trebuie să credem în noi înșine. Nu avem altă șansă decât să luptăm împotriva bolii.

◆ Povestea autovindecării unei asistente

„Am fost diagnosticată în ajunul Anului Nou Chinezesc și am fost externată de Sărbătoarea Primăverii. Cred cu adevărat că iarna se va sfârși, iar primăvara va sosi”, afirmă Jia Na, care poartă o mască groasă în plin soare.

În seara zilei de 4 februarie, Jia Na, o asistentă în vârstă de 24 de ani de la Serviciul de Urgențe al Spitalului Universitar Renmin din Wuhan, a relatat pe propriul blog de pe Weibo¹ toată povestea celor 11 zile de la diagnosticarea ei, izolarea la domiciliu, până la însănătoșirea cu ajutorul medicamentelor și al propriei imunități. Peste noapte, relatarea despre „autovindecare” a atras 1,79 milioane de vizitatori și a avut peste 250 000 de like-uri.

Povestea lui Jia Na a adus speranță în rândul oamenilor îngrijorați, iar pe blogul ei au apărut numeroase comentarii. „Am trimis capturi de pe blogul tău colegilor și prietenilor care erau bolnavi și toți au căpătat din nou speranță”, a comentat un internaut.

O infecție neașteptată

La 23 ianuarie, întrucât una dintre colegile ei fusese diagnosticată pozitiv cu COVID-19, pentru siguranța celorlalți, Jia Na a hotărât să se supună unui control tomografic. La acea dată, ea nu avea niciun alt simptom în afara unei mici dureri în gât.

„M-am dus să fac un control tomografic computerizat pentru a elimina posibilitatea unei infecții cu COVID-19, pentru a mă liniști pe mine și pe cei din secția mea și pentru a mă putea întoarce la muncă.” A rămas surprinsă când rezultatul tomografiei a arătat că prezenta simptome de pneumonie virală. În dimineața zilei de 24 ianuarie, rezultatul acidului nucleic a fost pozitiv. Infectarea ei era confirmată.

„Am rămas trează toată noaptea și m-am gândit la infecție. Nu voiam să mor. Eram atât de speriată!”

La camera de gardă, Jia se ocupă de pacienții din camera de observație. Își aduce aminte că mulți pacienți care prezentau febră erau suspectați de infectare cu COVID-19, așa că era foarte probabil să fi fost și ea infectată când i-a administrat o injecție unui pacient.

„Am purtat tot timpul mască și costum de protecție, riscurile ar fi trebuit să fie reduse. Am avut ghinion și tot ce puteam face era să înfrunt realitatea cu tot curajul.”

În dimineața zilei de 24 ianuarie, foarte devreme, în ajunul Anului Nou Chinezesc, Jia Na i-a dus rezultatele testelor ei doctorului. Concluzia a fost că leziunile ei erau relativ minore, iar simptomele clinice nu erau evidente. Având în vedere situația din spital și pentru a se evita infectarea altor persoane, medicul a sfătuit-o să meargă acasă, să

---

¹ Site chinezesc de micro-bloguri, lansat în 2019, devenind una dintre platformele de socializare media cu peste 445 de milioane de utilizatori (n. tr.).

rămână în izolare și să ia niște medicamente. Înainte ca ea să plece, doctorul i-a reamintit: „Mergi acasă și fă ce ți s-a spus – să mănânci bine, să dormi bine și să fii optimistă!”

În acea seară, Jia Na și-a deschis telefonul și a găsit un filmuleț pe care îl făcuse în vremuri mai fericite; l-a postat de îndată pe WeChat Moments, însoțindu-l cu mesajul: „Astăzi este ajunul Anului Nou Chinezesc și vă doresc tuturor un nou an fericit.”

În acel vechi filmuleț, ea zâmbește și se strâmbă spre cameră, la fel de vioaie ca orice persoană tânără. „De fapt, am plănuit totul cu mare grijă, astfel încât părinții mei să nu creadă că eram infectată.” După ce s-a însănătoșit, Jia le-a spus adevărul.

O bătălie de una singură

După ce a absolvit Universitatea Zhengzhou și a obținut titlul de asistentă medicală, Jia Na a fost angajată la Spitalul Renmin al Universității Wuhan în 2019. A închiriat cu o altă persoană un apartament aproape de spital, însă aceasta a plecat din Wuhan înainte de Sărbătoarea Primăverii.

„Nu am părăsit locuința. Ca să nu transmit virusul și altor persoane, am întrerupt căile de transmitere. A urmat lupta împotriva virusului”, a scris Jia pe Weibo.

Sistemul ei imunitar se împotriva virusului. În perioada de carantină, Jia a mâncat cu regularitate – supă de pui, supă de coaste de porc, terci de ovăz etc. – și s-a odihnit la intervale regulate. Dimineața, a băut lapte fierbinte și a mâncat ouă ca să își sporească aportul nutrițional. A înțeles că cea mai puternică armă din acea bătălie era sistemul ei imunitar.

Colegii i-au cumpărat zilnic legume și carne și i le-au lăsat la ușă, așa că nu a dus deloc lipsă de proteine și de legume proaspete.

De asemenea, a început să își curețe și dezinfeceteze apartamentul cu mare atenție. Pe Weibo, scria: „Șterg în fiecare zi masa și podeaua cu dezinfectant diluat și stropesc așternuturile și hainele cu o soluție alcoolică de 75%. Deschid fereastra de cel puțin de două ori pe zi, cel puțin jumătate de oră. De asemenea, am grijă să îmi fie cald. Dacă vremea este bună, mă răsfăț la soare. Seara, fac o baie fierbinte ca să ucid virusul. Mă spăl des pe mâini, folosind dezinfectant. Cunoașteți cele șapte etape de spălare a mâinilor?”

Respectând recomandările medicului, a început să ia pe cale orală medicamentele prescrise. Unele îi creau stări de rău, așa că bea apă și apoi se odihnea. Cele mai multe reacții adverse dispăreau treptat după o oră.

Ca și alți pacienți care fuseseră infectați cu virusul, Jia Na a trăit stări de spaimă, tristețe și disperare în fața perspectivelor necunoscute. În ajunul Anului Nou Chinezesc,

tatăl ei i-a trimis un videoclip în care se spunea: „Rămâi puternic, Wuhan!” El i-a reamintit de măsurile de prevenție. La acea dată, părinții ei nu știau că ea era infectată.

Ca să ascundă adevărul, în ziua de Anul Nou, le-a telefonat pe rând rudelor mai în vârstă și le-a transmis urări. În același timp, simptomele progresau. Era slăbită și avea dureri, vărsa și își simțea gura uscată.

Ori de câte ori deschidea fereastra, tușea violent. Din fericire, nu a avut febră.

„În fața familiei mele mă prefăceam că sunt calmă.”

O așteptare în neliniște

Probabil că datorită personalității ei optimiste Jia Na a început treptat să își controleze atitudinea. Însă nu este așa de ușor să-ți păstrezi optimismul în asemenea circumstanțe.

După câteva zile a început să își recapete curajul. „Teama îmi poate exacerba neliniștea, iar tristețea nu ajută la nimic. Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat; putem doar să rezistăm. Deși multe lucruri sunt imprezvizibile, rezultatul final nu are cum să fie rău. O atitudine rațională este mai importantă decât îngrijorarea.”

În dimineața de 28 ianuarie, Jia Na s-a îmbrăcat bine și a mers pe jos până la spital pentru controale și analize. Acolo erau mulți oameni, ca atare a trebuit să aștepte ore în șir.

„Lumea și-ar putea imagina că personalul medical beneficiază de tratament preferențial când este infectat, dar nu este adevărat. În prezent, personalul medical din Wuhan primește același tratament ca oamenii obișnuiți. De aceea, am stat la rând alături de ceilalți pacienți, fără ca cineva să știe cine eram.”

O parte dintre aceștia veniseră foarte devreme, la trei dimineața. Unii erau grav bolnavi, iar alții erau impacientați și se certau. Jia Na a stat la coadă, simțindu-se tristă pentru o vreme.

„Fiind eu însămi bolnavă, nu îi puteam face pe pacienți să se simtă mai bine, eram neajutorată. Mai târziu, am rămas singură pe scaunul de spital și am plâns îndelung.”

Rezultatul tomografiei computerizate a fost foarte încurajator – simptomele de pneumonie dispăruseră. Deși rezultatul testului de acid nucleic era încă pozitiv, era suficient de încrezătoare ca să se consoleze: infecția era ținută sub control, iar celelalte aspecte aveau să dispară cu timpul. Până și în cazul unei răceli perioada de însănătoșire durează 7 zile, fără a vorbi de pneumonie.

S-a culcat devreme, s-a hrănit bine, iar apoi a încercat să citească și să se pregătească pentru examene. A citit pe Weibo rugămintele unor persoane care cereau ajutor și le-a răspuns la întrebări cât de bine a putut.

În ziua de 4 februarie s-a dus la spital pentru alt test de acid nucleic și rezultatul a fost negativ!

În bătălia ei împotriva COVID-19, Jia Na se apropia tot mai mult de momentul victoriei. În acea seară și-a rezumat experiența pe Weibo:

„Când te suspectezi că ești purtător al virusului și încă nu ai fost diagnosticat, trebuie să acorzi atenție carantinei, astfel încât să îi protejezi pe ceilalți și pe tine. Trebuie să observi modificările din propriul organism, să te gândești la cauze și să iei măsurile corespunzătoare. Când ai probleme gastrice, s-ar putea să fi contractat o răceală și atunci trebuie să bei apă fierbinte. Când ai dureri de cap și te simți slăbit, nu te speria, probabil că ai folosit prea mult telefonul mobil. Coronavirusul nu este chiar atât de îngrozitor pentru cei mai mulți oameni sănătoși, care nu au alte afecțiuni. Chiar dacă au ghinionul să devină infectați, se pot baza pe sistemul imunitar. Ei și-ar putea reveni în câteva zile. Dar nu trebuie să transmitem altora acest virus. Trebuie să ne impunem o carantină pe care să o monitorizăm singuri.”

Un exemplu de ajutor reciproc

În zilele următoare, Jia Na a simțit că nu se mai teme de frig și adesea urmărea peisajul de la fereastră. Locul în care locuiește este o zonă frumoasă din Wuhan. Iarna, cerul este de obicei albastru, iar copacii sunt încă verzi. Șoseaua care trece prin fața ferestrei ei duce drept spre podul peste fluviul Yangtze, iar în depărtare se vede Turnul Cocorul Galben.

După postarea ei pe Weibo, mulți internați și-au oferit ajutorul, iar mesajele de binecuvântare i-au inundat blogul. Odată eliberată, ea a răspuns pe rând tuturor întrebărilor lor și s-a folosit de experiența prin care a trecut pentru a-i ajuta să își alunge îngrijorările. I-a sfătuit pe unii pacienți să apeleze neîntârziat la tratament medical. Au început însă să apară și îndoieli.

„Starea fizică diferă de la o persoană la alta. Experiența mea poate fi folosită doar ca un punct de referință, nu există vreo garanție că imitarea comportamentului meu va avea rezultate. Ceea ce scriu pe blog are rolul de a-i încuraja pe alții.”

În interviul ei, Jia Na a accentuat că prevenirea și tratamentul specializat sunt cele mai importante modalități de a lupta împotriva COVID-19. Dar o atitudine rațională și pozitivă poate ajuta la fel de mult.

Qiu Haibo, membru al grupului de experți din cadrul Comisiei Naționale pentru Sănătate, prodecan al Spitalului Zhongda afiliat Universității de Sud-Est și renumit

specialist în medicină, a explicat în cadrul unei conferințe de presă organizate la 3 februarie de Guvernul Poporului din provincia Hubei că persoanele infectate prezintă reacții diferite. Unele, care au un sistem imunitar robust, pot elimina singure virusul, iar altele nu prezintă simptome, deși virusul se poate reproduce în tractul lor respirator superior. Pacienții cu o infectare ușoară cu COVID-19 au simptome precum oboseală, febră ușoară, febră și tuse uscată. La puțini pacienți boala va atinge un stadiu grav sau critic.

La 7 februarie, domnul Wang, în vârstă de 91 de ani, care a contractat COVID-19, a fost externat din Al Treilea Spital al Poporului din Yichang, provincia Hubei. Până la data de 7 februarie, ora 10.00 p.m., în întreaga națiune s-au vindecat circa 1 753 de persoane infectate.

Jia Na spune că este norocoasă că se numără printre acestea.

„Fiecare își face datoria pentru a câștiga această bătălie. Nu trebuie să răspândim zvonuri sau să le dăm crezare. Trebuie să ne protejăm pentru a nu ne infecta”, a scris ea pe Weibo.

În cele 11 zile cât a stat în carantină, Jia Na a primit zilnic numeroase mesaje de la șefi, colegi și colege, ceea ce a făcut-o să simtă că nu lupta singură.

Și nici Wuhan nu este singur.

Uniți, chinezii fac eforturi de a lupta împotriva epidemiei.

Jia Na urmează să facă alte câteva teste de acid nucleic în următoarele zile. Dacă rezultatele vor fi negative, va reveni la slujbă cât de curând posibil și se va alătura bătăliei.

Nicio iarnă nu ține o veșnicie și nicio primăvară nu rămâne etern departe de noi. „La acea dată, Wuhan va fi din nou ca înainte, iar chinezii vor fi și mai uniți”, a scris ea la sfârșitul postării pe blogul ei de pe Weibo.

◆ Iubirea și speranța înfruntă totul

În Wuhan au fost înființate unități medicale temporare pentru internarea cazurilor ușoare de infectare cu COVID-19. Acolo, pacienții își spun unul altuia „prietene”. Academicianul Wang Chen, expert în boli respiratorii și boli critice, a declarat: „Deși suntem cu toții victime ale virusului, iubirea și speranța în viață nu ne-au părăsit.”

Când se îmbolnăvesc, oamenii pot fi emoționați de gesturi mărunte. O pacientă cunoscută ca doamna Zhang a fost impresionată de un director pe numele de familie Wang, de la Spitalul pentru Femei și Copii din provincia Hubei. De fiecare dată când

vizita rezerva ei, o făcea să râdă. Iar personalul medical de la Spitalul Shandong Qilu întocmise un manual în dialectul Wuhan pentru a reduce barierele de comunicare.

După declanșarea epidemiei, tehnologia modernă de comunicare le-a permis oamenilor să obțină informații la zi despre situație, însă unora dintre ei le-a și provocat anxietate și panică. Ca urmare, în spitalele temporare au fost introduse și măsuri de psihoterapie. De exemplu, s-a inițiat un mecanism de consiliere psihologică prin participarea unor profesioniști, pacienții au fost încurajați să se ajute unii pe alții, să citească cărți și să își caute pacea interioară și li s-au distribuit materiale cu informații medicale elementare.

Asistentele le arată pacienților mișcări de dans și exerciții fizice ușoare, pentru a-i ajuta să se destindă. (Foto: Xiong Qi)

Îndrumați de personalul medical, unii pacienți din spitalele temporare au început să danseze: „Doar rezistând putem spera. Trebuie să respectăm instrucțiunile date de personalul medical, să ne relaxăm mintea și să facem mișcare pentru a obține rezultate medicale mai bune.”

„Acum citesc cărți în fiecare zi, înregistrez filmulețe pe care le postez online și le arăt tuturor viața celor de aici. Deși condițiile sunt dificile, înțelegerea mai mare pe care o primim ne face să ne simțim mai recunoscători”, a declarat un pacient.

Optimismul devine o parte a „noui formule” în lupta împotriva virusului.

O pacientă se joacă în patul ei cu un cub Rubik. (Foto: Xiong Qi)

(Foto: Ke Hao)

În seara de 5 februarie, în centrul temporar de tratament deschis recent la Complexul Internațional Expozițional și de Conferințe Wuhan, un pacient la pat citea, iar o asistentă în trecere i-a făcut un semn de încurajare. Pacientul citea *The Origins of Political Order: from Prehuman Times to the French Revolution* de Francis Fukuyama. Autorul cărții a distribuit știrea după ce a văzut-o online.

Indiferent ce faci, fie că citești, dansezi sau practici tai chi, atâta vreme cât rămâi ferm și încrezător, nu există vreun virus care să nu poată fi învins și nicio dificultate care să nu fie depășită.

Oamenii din Wuhan, Hubei și din întreaga Chină așteaptă cu nerăbdare și optimism să revină la o viață normală.

Cuprins

Prefață la ediția în limba română	3
Wuhan: din unitate se naște tăria	5
I. Eroi de zi cu zi în Wuhan	9
1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto	12
2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș	16
3. Eroi ai orașului	27
4. Poveștile celor vindecați	35
II. Personalul medical sfidează riscul infectării pentru a salva vieți ...47	
1. Un câmp de luptă fără miros de praf de pușcă	50
2. Trebuie să alerg mai repede	56
3. Lupta cu moartea și salvarea de vieți	59
4. Înfruntând provocarea morții	63
5. Lumea văzută prin ochelari de protecție	67
6. Răspunzând chemării și luptând pentru a învinge	70
7. Bătălia continuă	76
III. Spitalul Huoshenshan – o cursă contracronometru	79
1. Asamblare	82
2. Cursă contracronometru și progrese ceas de ceas	86
3. O nouă etapă în lupta împotriva COVID-19	92
IV. Suntem solidari cu oamenii din Wuhan	95
1. Mobilizare și coordonare națională	97
2. În bătălia împotriva epidemiei nu există spectatori	100
3. Wuhan, meriți ce e mai bun	106
4. Extraordinara lumină a vieții	109
5. Oriunde m-aș afla, rămân chinez	115
V. Comunitate globală cu un viitor comun	123
1. „China ia măsuri fără precedent pentru a limita răspândirea epidemiei”	125
2. „Vom lupta alături de prietenii chinezi”	127
3. De ce am rămas în China?	139
4. „Cred că ea se va însănătoși”	144
Nota editorului	147